

Ömür Çiçeği

– Veysel Başer · 02 Temmuz 2011

Haziran, 1998

Merhaba Ömür Çiçeğim. Seni bulabilmek için epey dolaşım. Murat dağının taşlık alanlarında nadir bulunan çok güzel bir çiçeksin sen...Çok iyi anımsıyorum, seninle on yaşımdayken tanışmıştık. Bu civarda hayvan otlatırken seni kökünden sökmüş, eve götürüp duvara asmışım. Uzun bir süre solmadığın gibi çiçek açmaya devam etmiştin. Rahmetli babam, sana dayanarak ömrümün uzun olacağını söylemişti. Şu an yaşım elli iki. Çıkmayan canda ümit vardır deseler de sanırım ömrüm bu kadarmış...Her yönden sağlıklı olduğum halde ne yazık ki tenime dışarıdan giren bir illet, bedenimin yaşam direncini sona erdirecek...

Mesleğim gereği ormanlarla ve dağlarla iç içe oldum hep. Yorulduğunda oturduğun, ya da bir orman yangınına kontrol altına alıp, soğutarak iyice söndürmek için başında beklerken yerde yattığın oluyordu. İşte böyle bir durumdayken yabani bir hayvanın kenesi ısırması beni. Farkında olmadım. Önce, sol ayak baldırımında küçük bir şişkinlik belirdi. Bir süre sonra şişkinlik, el genişliğindeki bir sertliğe ulaştı. Derinin rengi değişti. Doktorlar farklı tanılarda bulundu. Hatta lenf kanseri diyen bile oldu. Yürümeyi aksatan deri altındaki sertlik, iğne ve hap antibiyotiklerle üç aylık bir sürede eridi. Aynı illet, altı ay sonra bu defa diz altında belirdi. Yine önceki tedavi yöntemiyle o meret de üç ay sonra kayboldu. Vücutta, kan damarları gibi lenf damarları da varmış. Görevleri, hücrelere besin taşımakmış. El kadar olan işte o sertlik, lenf damarlarında oluşan kuru iltihap birikmesiymiş. Bir sene sonra o zıkkım uylukta belirdi. Bir doktor, gece yatarken ayakların gövdenden yukarıda olsun. Yoksa bu mikrop kalbe doğru yol alır demişti. İletin tanısını da o koymuştu. LYME hastalığı... Amerikalı, lyme adındaki bir doktor belirlemiş bu mikrobik oluşumu. Yabani bir hayvan kenesinin ısırmasıyla insan vücuduna geçen bir virüsün lenf damarlarında yaptığı bir tahrifatmış. Dünyada nadir görülen bir hastalık olduğu için virüsü vücuttan atacak tedavi henüz bulunmamış. Ayaktaki sertlik, kasları kastiğinden yürümemi zorlaştırıyordu. Bir de, tedavi süresince iğne ve ayağın yukarıda tutulması sıkıntı veriyordu. Derken sertlik kalçamda daha sonra da belimde belirdi. İki sene boyunca bir daha ortaya çıkmadı maraz. Yok oldu diye sevinirken, iki ay önce kendini gösterdi. Hem de en kötü yerde. Sol koltuk altında...Yok olmamış, uykudaymış meğer. İyi bir üniversite hastanesinde hastalıkla ilgili konsültasyon yapıldı. Acı gerçek şu Ömür Çiçeğim. Mikrop boyna giderse ferç olurmuşum. Kalbe giderse, kalp kaslarını hareketsiz bırakacağı için ölmüşüm. Kalbe doğru giden lenf damarlarında bazı lekeler görüldüğü için mikrobun kalbe gitme olasılığı çok fazlaymış... İnanılması güç ama, altı aylık bir ömür biçildi bana...Bunun da iki ayı bitti... Ölmekten değil, felç olmaktan korkuyorum. Daha açık söylersem, felç olup bakıma muhtaç kalmaktansa ölümü yeğlerim. Karım ve evlatlarıma bana çok iyi bakacaklarını bilsem de felçli bir koca-baba olarak onlara yük olmak istemem...

Beş sene daha sağlıklı yaşamak isterdim. Bazı amaçlarım vardı. Yıllarca yazdıklarımı derleyip kitap haline

getirmek istiyordum. Zaten bunun için emekli olmuşum. Hep uzaklarda görev yaptığımdan yöreme yeterince yararlı olamamıştım. Yörem in kalkınmasında uğraş verecektim. Bir de, torun görmek isterdim...

Acı gerçeği kabullenmek karım ve evlatlarıma çok zor geldi. Üzerime aşırı derecede düştüler. Hatta kendimi tamamen ibadete adamamı bile söylediler. Ben, Allah'a, Allah'ın peygamberi Hazreti Muhammet'e ve Allah'ın kitabı Kuran'a yürekten inan birisiyim. Ama, ibadetler konusunda fazla duyarlı değilim. Benim için en büyük ibadet, hakkıyla hayırlı iş yapmaktır. Yaşamım boyunca hep bu yüce değerlere uydum. Kuran'ın çok yerinde geçen, Allah'a inan ve hayırlı iş yapanlar cennete gider hükmü, benim yaşam felsefem olmuştur. Şimdiye kadar ara sıra ibadet yaparken, ölüm korkusuyla ibadete sarılmak, Allah'a ikiyüzlülük olurdu. İbadet etme yönünden önceden neysem yine öyleyim. Karım ve evlatlarıma üzerime çok düşmeleri, ibadet dayatmaları bana ölümü daha çok hatırlatıyordu. Bir gün dedim ki, beni kaybetmeye alışmanız için başıma buyruk yaşacağım. Karşı çıksalar da sonunda razı oldular. O nedenle yaylaya yalnız geldim. Birader ve yeğenlerime de durumu anlattım ve üzerime düşmemelerini söyledim. Yaylaya gelişimin bir başka nedeni daha vardı. Ölüm duygusu beni, bazı özelemlerin tutsağı yaptı. Çocuksu gençliğimin geçtiği yerleri gezmek istiyordum. Sanki hayvan otlatıyormuşçasına...Yaban çileği, mantar topluyormuşçasına...Yaşıt kızlarla oyun oynuyormuşçasına... Buradaki özelemlerimi giderdikten sonra Artvin'in Kaçkar dağındaki kayadan çıkan ve doyumsuz bir tadı olan sudan içmek istiyordum...Barhal çayında da alabalık tutacaktım...Kaz dağı ardıcının enfes kokusunu doyasıya içime çekecektim...Yaptırdığım yollardan, köprülerden geçecektim...Dikimle ve tohumla getirdiğim binlerce hektar genç ormandan bazılarını görecektim...Yaptırdığın orman yangın kulelerinin birinden ormanlara, dağlara bakacaktım...Bu özelemleri zor giderecek gibiyim. Niye mi güldüm Ömür Çiçeğim?.. Buradaki kuleden ormanlara, dağlara bakma özelemi giderirken bir başka duyguya kapıldım.

Kulede görevli orman yangınları gözetleyicisi çocukluk arkadaşım. Karısıyla birlikte yirmi yıldır bu görevi yapıyor. Yirmi dört yaşındaki kızları da yanlarında kalıyor. Babasının ve annesinin yerine gözcülük yapıp, saat başlarındaki tekmilleri telsizle o veriyor. Kulenin görüş alanındaki bütün mevkiilerin -yer- adını biliyor. Bir orman yangınında çıkan dumanın rengine ve yükseliş şekline göre yangın hakkında doğru görüş bildirebilecek düzeyde bilgili. Güzel olduğu gibi akıllı da. İşte bu kızı, yedi sene önce köyden birisi kaçırmak istemiş. O kişi bizim sülaledenmiş. Görsem tanımam. Kız, elinden kurtulmak için o kişiyi bıçaklamış. Hem de hadım edecek şekilde. İşte o kişi evlenmemiş. Kulecinin kızıyla evlenecek olanı da öldüreceğini söylemiş. O nedenle kıza talip çıkmamış. Bunları bana, ilk gelişimde babası anlattı. Kuledeki kızın dudakları, aynen senin etli pembe yaprakların gibi Ömür Çiçeğim...Gülüşü, senin sarı çiçek açışın güzelliğinde. Evlenilmesine engel olunduğu için dünyasına küskün bir hali yok...Sıcak kanlı ve tatlı dilli. Ona karşı sıcak duygular belirdi bende... Sanırım o da bana yakınlık duyuyor. İkinci gelişimde, bir önceki gündü, terasta yetiştirdiği çiçeklere birlikte bakarken, yaşam öykünü yazmak istiyordum. Özellikle evlenmene engel olunma ve evlenme özelemi konularında duyguların çok önemli dediğimde, çakır gözlerini gözlerime odakladı. İnsan, evlenme isteği duymadan da birisini sever dedi. Akşama doğru kuleden ayrılırken, gelişini geciktirme diye fısıldadı. İşte bu sıcak yaklaşımlar beni kule güzeline daha da yakınlaştırdı. Ölümcül bir derdim olduğunu onlara söylememiştim. Yaylada uzun süre

başımı dinlemek istiyorum demiştim. Birazdan kuleye çıkacağım. Kule güzeli, belki de arabanın gelişini görmüş beni bekliyordur. Ben de ona ulaşmak için can atıyorum. Bu da gösteriyor ki, kule güzeline bir güzel âşık oluyorum... Gülüşüme sen renk vermiyorsun ama, Murat dağı kaş çatarak bakıyor bana. Güzel dağım, bilirsin seni çok severim. Oğluma bile senin adını verdim. Pek çok yerine adım attım. Bir tek en yüksek yerin olan Kartal kayasına ayak basmadım. Bir süre sonra kuleciyle oraya çıktığımızda üstüne işerim bak...Sarp bir yapın yok ama, bana bozulduğun için mi haşin görüntü veriyorsun?.. Ölüm kapına dayanmışken, karın ve evlatların senin için üzümlerken sen nasıl olur da güzel kulecime âşık olursun demek mi istiyorsun?..Şu kısa ömrümde, âşık olmak da izin kapsamına girebilir... Bilemiyorum sevgili dağım...Kim bilir, çocuksu gençliğimde yaşayamadığım bir aşkın özlemi bu...

Ömür Çiçeğim, güzel dağımız beni geçmişe götürdü...Şu gerideki alanlarda sığır güderken yayladaki kızlar da gelirdi bazen. Onlara, çamsakızlarının en güzellerini toplardık. Çiğneyiş ve sakız şaklatışlarına keyifle bakardık. Tadı harika olan yaban çileği toplamak için Murat dağının ilk eteklerine giderdik. Yapraklar içine koyduğumuz minnacık çiçekleri çaktırmadan sevgiliye yedirirdik . Elif de topladığı çilekleri bana yedirirdi. Elif'i severdim... Elif de beni severdi...Yayladakiler bizi birbirimize çok yakıştırırdı. Annem bile Elif'e, gelin kızım derdi. Ortaokulda okuyamam, ya da yarıda bırakırım diye Elif'in bana gösterdiği yakınlığı ben ona gösteremezdim. Bilemiyorum Ömür Çiçeğim...Kim bilir, yaşanmamış o çocuksu güzel aşkı, kule güzeliyle yaşamak istiyorum...İster platonik, isterse gerçek olsun...

Biliyor musun Ömür Çiçeğim, ellili yaş erkekleri olgun, bilgili ve hayatın tadını iyi bildikleri için, ah bir de genç olsaydım diyerek gençlik özlemi duyarlarmış. İşte bu ihtiyarlığa tırmanış sırasında, epey geride kalan delidolu gençliklerini hayal ederlermiş. Hele böyle bir birikimle o gençlik ne güzel yaşanır özlemi, ellili yaş erkeklerini kasıp kavurmuş. Gençliğe dönüşün imkansızlığı, bu yaş erkeklerini genç kızlara yöneltirmiş. Kızlardan gençlik aşıladıklarına inanırlarmış. Bir erkek için, ellili yaşlar kritik bir dönemmiş. Ellili yaş hastalığı da denirmiş buna. Sanırım ben de, ölüm duygusu nedeniyle bu hastalığa koşar adım gidiyorum...

Bir de şöyle bir gerçek var Ömür çiçeğim. Orman yangınında, ateşle temas ettiği halde kurumayan, hatta, sıcak dumanın etkisinde bile kalan ağaçlar, tohum yılı olmamasına rağmen ertesi sene bol tohum verirler. Böcek tahribatına uğrayan ağaçlar da, kuruyacağını sanarak tohuma yönelirler. Bu olgu, neslin devamına yöneliktir. Bergama Kozak yöresinde şu deyim sıkça söylenir. "Dibine ocak, tepesine nacak." Kozalak verimi düşük yaşlı fıstıkçamları, dibinde ateş yakılarak, ya da alttaki dallardan birkaçı kesilerek bol kozalak vermeye zorlanır. Demek istediğim şu Ömür Çiçeğim...Ben şu anda dibine ateş yakılan, ya da bir dalı kesilen bir ağaç gibiyim. Ölümü hissettiğim için tohuma yöneliyorum herhalde... Kule güzeliinde duyduğum aşk da bunun bir doğal sonucu olmalı...

Arada Murat dağına sataşsam da seninle her telden yarenlik etmek güzeldi Ömür Çiçeğim. Bütün bunları, beni iyi tanıman için anlattım sana. Az sonra seni kökünden söküp götüreceğim. Evin duvarına astığımda, kısa sürede solarsan eğer, yakın bir zamanda öleceğime ...Solmaz ve çiçek açmaya devam

edersen eğer, ömrümün sanıldığı kadar kısa olmayacağına inanacağım...Şu küçük bozkırından ayrılmak istemediğini biliyorum ama, benim de sana ihtiyacım var...Çocuksu gençliğimde bana uzun ömürlü olacağımı bildirmiştin...Şimdi de, dört ay sonra ölüp ölmeyeceğimi bildir...Aslında ben, bırak bu türlü şeylere inanmayı, yazgıya bile inanmazdım... Demek ki ölümü hissetmek, insanda bazı değişiklikler yaratıyor... Duyduğum özlemler de bunun bir kanıtı. Öleceğini bilen ağaçlar da bol tohuma yöneldiklerine göre değişimler doğanın bir gerçeği...Ömür Çiçeği, sanırım sen de kökünden söküleceğini hissetmiş olabilirsin...Artık kaygılanmana gerek yok. Sana kıymak istemiyorum...Sen, şu taşlıklar arasında öyle bir güzellik yaratıyorsun ki...Seni kökünden söküp götürmek, doğa bilincinden nasibini almamak demektir. Hele benim gibi ana karnına bile doğanın kucağında düşen, büyürken doğayla iç içe olan...yıllarca doğada hakkıyla hayırlı hizmet veren birisinin egosu için seni kıraç yurdundan ayırması asla bağışlanamaz. Sana zarar vermeyeceğimi anlayınca güzel dağımızın yüzü yumuşadı. Ormanlar daha bir yeşillendi...Hoşça kal güzel Ömür Çiçeği... Niye gülümsediğimi bilmek mi istiyorsun? Senin etli pembe yapraklarını okşarken, parmaklarım sanki kule güzelinin dolgun dudak-larındaydı... Sarı çiçeklerini öperken, onu öpüyormuş duygusuna kapıldım... Anlaşıldı ki, bundan sonra benim Ömür Çiçeğim kule güzeli olacak... Ömrümü uzatır mı dersin?.. Kim bilir?..

Veysel Başer